

2. KAPITOLA

MAY

May zaklela a mávla křídly, aby se nezřítla k zemi jako kus kamene. Na čele jí vyrazil studený pot, když si rychle prohlížela střechy na severu. Nastražila uši a usilovně naslouchala, žádný alarm však nezazněl. A žár také zmizel.

Až do tohoto okamžiku se během jednoho dne nikdy neobjevili dva Glutové. A do Tarrosu se žádný nezatoulal už celou věčnost. Ale pokud se jí to nezdálo, nacházel se teď další Glut uprostřed stovek dřevěných chalup.

May se zatočila ve vzduchu a zamířila k veliteli, který dohlížel na oddíl na zemi.

Král do sebe stále pohlcoval prvního Gluta, a i když ohnivec už sebou zacukal jen občas, drželi bojovníci Ašitů štítů dál vzpřímeně.

Rychle nahlásila, co objevila.

Hluboká vráska na zjizveném čele velitele se zvýraznila.

„Prozkoumejte to,“ odpověděl přes hluk doznívajících prací hasících bojovníků. „Budu dávat pozor, a když zazní poplašný zvon, vyrazím s jednotkou co nejrychleji.“ Ustaraně se podíval na krále Orase, jehož tělo se třáslo námahou. Obličej se mu nezdravě leskl a tmavé oči v něm vy-
padaly jako dvě černé díry.

May kývnutím potvrdila, že rozuměla, a roztáhla křídla, aby neztratila ani minutu. Jako vichřice vylétla směrem k Tarrosu a modlila se, aby se mylila. Král obvykle potřeboval několik dní, než dostal energii Gluta pod kontrolu a nabral zpět svou sílu. Vůbec nechtěla myslet na to, co by se stalo, kdyby se po městě opravdu proháněl další Glut.

Letěla rázně nad kopulemi a budovami z bílého vápence, kolem zdi paláce a přeletěla pagody Slunečního chrámu.

Čím více se dostávala na sever, tím nižší byly štítové budovy a ulice bez stromů lemovaly stále se zmenšující domy. Tmavé plochy střech doplňovaly slaměné a dřevěné šindele, červené cihly nahrazovaly mramor.

Dívala se na zvonici, jejíž černá cibulovitá střecha se dala rozeznat už z dálky. Přibrzdila a plachtila dál.

Domy byly postavené hustě jeden vedle druhého. Ošuntělé boudy na špinavých místech, vybledlé plachty stánků. Jejich původní barva šla odhadnout jen s hodně velkou fantazií.

Někde tady ten záblesk viděla. Teď se tu ale nacházeli jen dva opilci potácející se přilehlou uličkou.

„Hej, ty!“ zavolal jeden z nich a namířil na ni lahev. „Chceš si něco při... přivydělat?“ Zakopl, chytil se druhého opilce a odhodil lahev, která se s řinčením rozbila o kamennou dlažbu. May s odporem zatřásla hlavou a pokračovala v letu. Hospody, které mýjela a ze kterých se ozýval hlasitý smích, byly zcela zpustlé. Omítka se odlupovala z fasád a okna byla tak špinavá, že nebylo možné vidět dovnitř. Tam jistě zavítali jen ti, kteří patřili k nejhorší sortě hrdlořezů.

Ovanul ji pach laciného třešňového vína, nasládlého prašného oparu a zvratků, až se jí udělalo špatně. Zabořila obličej do rukávu, dýchala nosem do bundy a pokračovala co nejrychleji v pátrání.

Brzy dorazila k pozůstatkům městské zdi. Připomínala děrované suťové pole, ze kterého byl odstraněn nespočet kamenů. Na žalostných